

ŠESTÁK

*Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřiních
číslo 50, vydáno pro vnitřní potřebu - 5.srpna 2004, nákladem 50 výtisků*

(Dazul) Letošní prázdninový ŠESTÁK tradičně věnovaný celý našemu táboru je jiný než předchozí. Je poznamenán tragickou skutečností, která se 13.7.2004 stala a zasáhla nejen do běhu tábořáka, ale především do osudu celého oddílu. Touto skutečností bude letošní tábor navždy poznamenán a málokdo se dokáže v hodnocení na něj oprostít od toho co se stalo. Snad proto nyní, dva týdny po táboře, dokážu konstatovat jenom to, že do 13.7.2004 byl tábor vsuktu ku dobrý, nabitý programem a všelikou další činností..... Myslím si, že autentické zápisky jak je napsali účastníci letošního dění to potvrdí...

(Dazul) Irča nás tranzitem v 9:15 odváží na nádraží na Vsetín. Největší brzda je Chytrý, který teprve v 9:00 nakupuje v cykloservisu v Hošťalkové brašny a nosič. Ve chvíli kdy na něho čekáme už 10 minut, řeže do nosiče 1 závit. Zkrátka jsme k vůli Chytrýskovi nabrali hned ze začátku solidní časovou sekeru.

Naštěstí jsme si dali dostatečnou rezervu a vlak na Vsetíně jsme stíhali úplně normálně. Kola jsme brali jako spoluzavazadla a tak sme je museli při každém přestupování osobně vyndat z přepravního vagónu a dotáhnout do jiného vagónu. Mnohým z nás, kteří byli ověšení asi šedesáti igelitovými taškama to dělalo trochu problémy, ale soudržnost kolektivu překonala i tyto drobné problémy.

Ve vlaku se mimo pospávání, čtení, tísňení v uličce u WC taky luštily hlavolamy a bludiště.

V Jindřicháči jsme nakupili v obchodňáku a razili si to směrem k hranici s Rakouskem. Cesta byla

v maximální pohodě a klidu. Slunko pomalu zapadalo a stíny se dloužily. V Lásenicích jsme hledali tvrz, kterou jsme nanašli, protože tam už pár století není...

Těsně před setměním jsme dorazili k Prokopskému kříži a utábořili se kousek od státní hranice.

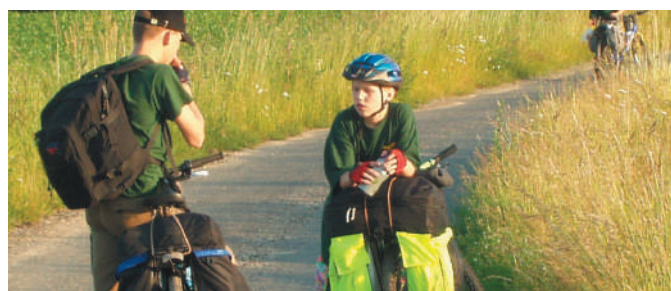
(Medvěd a Mátá) V sobotu byl perný den. Cestovali jsme vlakem, což bylo pro některé obtížné. Ze začátku, v prvním vlaku jsme museli stát a v ostatních jsme mohli sedět. V posledním vlaku to byla taky paráda, jenže jak tam do prázdného kupéčka přišel Cipísek, byl tam binec.

Jak jsme vystoupili v Jindřichově Hradci nasedli jsme na kola a vyjeli do nejbližšího obchodu. Jak jsme si nabalili jídlo, tak jsme vyrazili hledat místo ke spaní...

Putování prvního dne:

Vsetín (10:38) » Hranice » Brno » Jindřichův Hradec (17:24) » Lásenice (žlutá, 13 km) » U Prokopského kříže (tábořiště)

27. 6. 2004 2. den putáku

(Budulínek) Ráno mě probouzí ptačí zpěv, ty potvory se snad musí rozezpívat na celý den. No nicméně jsem vstala mezi prvními. Uvařila se snídaně, pojedlo se, uklidilo a vyjelo. Na můj vkus jsme jeli docela rychle. Po celou dobu byli našimi věrnými spoluvýletníky odporní komáři, kteří všem sáli krev. Jeli jsme kolem hodně rybníků z nichž se jeden jmenoval Novomlýnský. Jeli jsme přes kopečky a slunko pražilo jak divé. Po hodině zápolení jsme se dostali do Nové Bystřice. Zde jsme měli chvíli klidu. Většina členů naší výpravy si koupila zmrzlinu, jenom Cipísek si koupil meloun. Kousek od města jsme si dali oběd a chvíli spočli. Po obědě jsme pokračovali v trase. Projeli jsme obcí Klášter, vyjeli jsme na Jelení vrch, kde jsme si vyslechli zajímavou přednášku od pana výpravčího (o vojenských bunkrech) a shlédli malou skálu s kapličkou. Šťastně jsme se vyplahočili na Landštejn. Po důkladném projítí hradu jsme si koupili drobnosti a jeli dolů. Narazili jsme na zítku – základy středověké vesničky. Na cestě ztrácel Cipísek pravidelně věci. Chytrý píchl a tak jsme se utábořili u jakéhosi rybníka. Dazul objevil loďku, kterou kluci využili. Bohužel dělali bugr, tak šli spát. Já jdu taky spát, takže končím...

(Chytrý) A zas je to tady - slunko svítí jako blbě. Nebo snad ne? Asi ne. Slunko to má k nám přinejmenším přes pár mraků. V tom Janově spacáku je hůř než v trůbě - nejdřív tam vlezou v košuli a kraťasoch. Postupně zjišťuju, že

tepla mám na rozdávání a tak sa ráno, po pár kopancoch od Cipíška, probouzím pouze v trenkách. Místo ranní koupele dostávám spršku od místních komárů a to mně postaví na nohy během 10 minut.

Na snídani mi podhodili chleba s máslem a marmeládů. Labužník sice nejsou, ale ta marmeláda to všechno zachránila.

Po zabalení plachty, uklizení ohniště, sbalení pacáků a věcí, přichází věc nadmíru komplikovaná a tak složitá, že i já se bojím následků a důsledků z ní vyplývajících - vzbuzení Dazula. Dazul se zdá zprvu elice příjemný, ale to nás, zkušené mazáky, neošálí. Víme, že přiblížení k němu, ba dokonce fyzický kontakt s ním, je velice nebezpečná a na životu ohrožující věc. Je známo, že Dazul vyleze pouze za určitých podmínek. A tak přes udivení nováčků Dazul vylézá ke stříbrnému podnosu, za zvuku fanfár k čerstvě usmaženým volím okom, k čerstvým novinám a kytici růží. Od té doby co velí celému středisku je nějaký jiný - no, změna je změna.

A pak se vydáváme na cestu. Nejdříve se podíváme do Rakúska, kde pořizujeme společné foto. Míjíme kámen s nápisem „Naše je a naše zůstane“ z roku 1939. Holt někdo asi umí vymýšlet hesla.

A to by člověk nevěřil, co aut tady jezdí. Normálně je tady mezi stromama takový hotel, za který bych sa nestyděl - měť ho.

Po pár kilákách míjáme takové fajn město s barákama. Většina lidí si to rovnou zamíří do

U Prokopského kříže » Novomlýnský rybník » Nový Vojířov » Nová Bystřice » Klášter » Jelení vrch » Landštejn » Stálkov » Pfafeschlach » Rybník „ Velký spálený“ (tábořiště)

místního nákupního střediska s cílem nažrat se (do Šestáku - najíst se), ale bohužel, po zjištění, že i zde se za jídlo platí, mnozí z nás zklamaně odcházelo (Mates - jedno to vyjde). Cipísek si pro změnu zase koupil čtvrtku melunu a celý si ho sám zkonzumoval.

Další ceta nás vedla asfaltkou do zhruba 4 km vzdálené - blízké - dědiny. Byla tam malá, že si ani ten název nepamatuju. Ale mezi Bystičů (to je to město) a mezi tu malou dědinu byl rychlý oběd - chleba, salám (pro ty moc rozežrané), cibula.

Po tej dědině následoval Jelení vrch na kterém kupodivu nebyli jelieni, nýbrž betonové bunkry z období před druhou světovou válkou. Po odborném výkladu zarostlého a zkušeného „průvodčího“ jsem si připadal jako voják, který nejenomže v bunkru spával ale taky ho postavil. Díky Bohu a Dazulovi, to byl pouze pocit.

Po srdečném rozloučení se naše výprava vydala cestou ke skále s malou kapličkou. Zde jsme si opět odpočali a vydali se po lesní cestě se sklonem zhruba 50 stupňů dolů. A všechno co jsme nyní sjeli jsme museli opět vyjet do kopce, protožehrad sa přeca v údolí nestaví - to ví snad každý. A tak sa šlapalo a šlapalo - samozřejmě na kole - a do kopca, aby toho nebylo málo.

Ten hrad se zdál velký, ale přitom byl takový decentní. Hned jak sa přijelo, Dazul sesedl se slovy, že tam byl a že už tam nepotřebuje jít. A podával mě peníze. Sice u toho kašlal, sípal, ruky měl mokré jak vodník a kraťasy jak kdyby sa počůral, ale já se slovy „Neboj sa Dazule, já to nikomu neřeknu“ jsem sa odebrál spolu ze zbytkem na ten hrad Landštejn. Po prohlídce příkopu, nádvoří, věže a tamnějších turistek jsme sa odebrali na langoše a kofolu do místní putyky. Po východu z hradu byl Da-

zul zaskočen na lavičce s dvěma blondýnami a jednu brunetu. Pohotově vyskočil se slovy „Ptal jsem sa na cestu, číslo na mobil a míry“. Později mi všechny údaje sdělil - sice nedobrovolně - ale i vůdce se dá vydírat - a funguje to na něho jako na každého obyčejného smrtelníka.

pod hradem jsme ještě objevili dŕuru, která zřejmě sloužila jako konírna pro koně a pro zlobivé babuše.

Cesta z hradu byla svižná, rychlá a zajímavá, protože jsem našel Cipískovu kšiltovku. Dolů na rozcestí sa Cipísek dal do sháňání stojanu o kterém sem ani nevěděl, že ho ztratil, ale to je stejně jedno. Stojan sa nenašel a kšiltovku jsem mu doteďka nedal a vypadá to, že ani nedám - ale to je enom taková poznámka na okraj.

Další cesta je enom po polňačce. Měli jsme narazit na skaly, ale kde nic, tu nic. A tak jsme to rubli na jakúsi starú, nově vykopanú dědinu Pfafenschlag. Mezi náma - šlo enom o pár zajímavě položených šutrů u starého rybníka.

A přesně tam jsem píchnul kolo. A tam jsme taky potkali další babuše. A řeknu vám, dlouho, dlouho sem Dazulovi vykládal, že si jich pár na skalku fakt vzít nemože.

A tak asi kilometr od tohoto místa sme sa utábořili.

Zjistili jsme, že nadávat na zakopávání o provázky od plachty sa nevyplatí, protože čas od času sa to podaří každému (že, Dazule).

Po důkladném mytí a projížďce na loďce po rybníce teďkom ležím a idu spať.

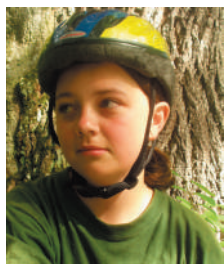

28. 6. 2004 - 3. den puťáku

(Medvěd) V pondělí jsme vyjeli, hned co jsme posnídali. Jeli jsme bez Dazula a Chytrého, protože měl Chytrý prasklou dušu. Vedl jsme to já a poslední jela Fialka. Dojeli jsme na náměstí, nakoupili jídlo a potom jsme vyrazili směr Písečná. Cesta byla v pohodě. Dojeli jsme až k rybníku Vlkov, kde jsme to zapíchlí....

(Fialka) Ráno mě probudil zpěv Dazula, který zní velmi příjemně. Posadím sa a slunko mi svými paprsky protéká spacákem. Sedím a nepřítomně přemýšlím, až najednou mě z přemýšlení vytrhne Dazul, jestli si mě může vyfotit. Po chvíli mě došlo, že mám rozčuchané vlasy....

Nejvíc mě překvapilo, když plachta vydržela stát, protože o ní večer tolik lidí zakoplo! Toš máme dobré stavitele. Snídani vytvořil náš ctěný vůdce celého puťáku. Vonělo to chlebem, máslem a marmeládou. Jelikož své pichlé kolo Chytrý ze svých důvodů neopravil večer, tak ho s pomocí Dazula opravoval ráno. Protože Dazul a Chytrý mají víc vypracované svaly, tak nás poslali do Slavonic pod mým velením. Po červené nás menší vedl Medvěd a já jsem na ostatní dávala pozor ze zadní pozice. My mladší jsme dojeli v pořádku do města Slavonice. Tam jsme 10 až 15 minut čekali na ty dva, s vypracovanými svalama. Ve Slavonicích jsme nakoupili jídlo a Dazul hledal cykloservis, aby koupil dušu, za tu černou dušu Chytrého, která mu praskla. Obědvali jsme na jakémsi kopci. Zase to vonělo salámem, cibulů a chlebem. Těm co salám nevoněl, nýbrž naopak si dali máslo a grilovaní koření. Při odpočinku nám Dazul sdělil, že padla Špidlova vláda. Cipísek hrál s Mátů válku, proti sobě a Chytrý s Medvědem byli záškodníci, kteří mohli všechno a házeli na ně šišky. Po dlouhém odpočinku jsme sjeli kopec a Dazul dumal nad

mapou a najednou k němu, taková postarší cyklistka a hned mu ochotně vysvětlovala cestu. Dazul radu přijal a pokorně poděkoval. Dál jsme jeli na Hlubokou. Najednou kde se vzdala, tu se vzala odbočka. Naši chlapci si dávali závod a tuto záludnou odbočku přejeli. Jeli jsme za nima dolů a zkoušeli to objet, ale nešlo to tak jsme se vrátili. Čekali jsme na Dazula na konci polní cesty a co nevidím motorkář, říkám si tak to bude good, ale nic z toho jeli na jakýchsi starých pekáčích. Tak jsme jeli dál. Nevšímavcům Dazul řekl, že už jsme na Jižní Moravě a šel si utrhnout pár lesních jahod na uklidnění. Jeli jsme dál do Vratěnina pak jsme se dohodli na směru do Mitrovic a Podhradí nad Dyjí. Nad Podhradím nad Dyjí jsme se podívali na další opuštěný bunkr z 2. svět. Války a pak jsme šli po turistické, strmé cestě k Dyjí. No každý si to může představit, kdo zná jeho zkratky. Zastavili jsme na svačinu, ogaři se chtěli okoupat, ale Medvěd zapomněl u bunkru batoh, to by nebylo tak strašné, ale byla v něm naše svačina. A tak šel proto zpátky a ogaři se šli koupat. Chytrý to dlouho rozdýchával, protože na svačinu byla Mila. Mily se dojedly s chlebem a salám. Potom se jelo dál. Jedu, jedu a říkám si, že to jde nějak ztěžka a předemně takový krpál!!! Na tom kopci jsme se najedli a pak nám Dazul řekl, že si v nějaké hospodě dáme studené pití. Dojeli jsme do první dědiny a nic, tak jedem dál a Chytrý si zas dofúkává kolo, pak jedem do Vranova. U jedné hospody jsme si dali studené pití. Po osvěžení jsme se vydali do kopce, za kterým byla Vranovská přehrada. Tam se chtěli chlapci okoupat. Tak se okoupali a náš šéf, chtěl pitnou vodu. Byla tam chata a dvě baby, ale šéf řekl, že tam nejde, že bysmeho pomluvili. Chytrý řekl že nejsou podle jeho gusta a tak jsme šly my baby. Jak jsme nabrali vodu a ogaři se okoupali, jeli jsme dál. Ze zadu se jen ozývalo „ Jed' Ajaxi !! jed'“ a „ hejhá Herkule!!“ Tak si naši chlapci pojmenovali své oře. Pak jsme jeli přes šéfovy zkratky a dojeli jsme k rybníku.

rybník Velký spálený » Slavonice » Písečné » Hluboká » Vratěnín » Mitrovice » Podhradí nad Dyjí » Starý petřín » Vranov » Šumná » rybník Vlkov (tábořiště)

29. 6. 2004
4. den putáku

(Dazul) Ráno je pohodové počasí a tak po rutinním balení a uklizení tábořiště vyrážíme od rybníka Vlkov nahoru ke zřícenině hradu. Chytrý se zachoval jako gentleman a pomáhal děvčatům i fyzicky slabším chlapcům s kolem a bagáží nahoru, takže ten stoupák šel několikrát. Pár kilometrů jedeme líně lesními pěšinami a pak se skoro celou cestu držíme spíše cest. Je poznat, že jsme na Jižní Moravě - naše valašské stoupáky to nejsou.

V podstatě už míříme na Brno. Cestou mjíjme vesnice a městečka s krásnými jmény - Olbramkostel, Vémyslice, ...

V Moravském Krumlově (to už máme v nohách pěkných pár desítek kilometrů) dáváme na lavičkách u náměstí pozdní oběd a tradičně pak do sebe cpeme zmrzliny a jiné pochutiny. Po drobném bloudění úspěšně vyrážíme podél říčky Rokytné k Ivančicím. Dnes táboříme na veliké louce u brodu. Prvně ale uklízíme ten čurbes, který tady nechali „takytáborníci“. Staré páky musely mladým koblížkům ukázat jak se rozdělává oheň. Uléháme společně pod jednu velkou celtu a uspává nás pohled na krásný měsíc.

(B u d u l í n e k)

Ráno nás Dazul uvítal do nového dne slovy „měli bysme vstávat..“ ale jen málo lidí zareagovalo. Po chvilce přemýšlení jsme vstali, posnídali, sklídili věci a konečně vyjeli. Hned na začátku cesty, jsme se museli škrábat do šíleného kopce!!

**rybník Vlkov » Olbramkostel »
 Jevišovice » Černín » Ratišovice
 »Běhařovice » Tavíkovice »Tulešice
 »Vémyslice » Moravský Krumlov »
 Ivančice (tábořiště asi 1 km před
 Ivančicemi u řeky Rokytné)**

30. 6. 2004 5. den putáku

(Dazul) Dneska nás čeká cesta na kole až do Brna. Tam naložíme kola a necháme se vlakem posunout až do Domašova u Libavé. Vstávání a balení probíhá poměrně v klidu a svižně - je vidět, že jsme na cestě už několikátý den a spoustu činností už máme zažitých. Odjezd zpestřuje pouze Budulínek, která si nechala na tábořišti cyklistickou helmu. Vrací se rychlostí chromého blesku a celý peloton pak může pokračovat dál. Žádné velké zastávky nejsou v plánu dokud nedorazíme do Brna. Pouze v Ořechově se svlažíme minerálkami a zakousneme tatrunku. Na vojenské muzeum není chuť (škoda - stihli bychom to).

Brno projíždíme ns dvojím zakufrováním v těsné blízkosti hlavního nádraží. Tady se prostrídáváme v hlídání kol a bagáže, zbytek do sebe cpe hranolky a bagety. Prostě klasika.

Na tábořiště dojíždíme v půl osmé večer.

**Ivančice » Moravské bránice »
Ořechov Modřice » Brno hl. ná-
draží » (vlakem přes Olomouc) »
Domašov na Bystřici » Libavá »
Podlesí » tábořiště Ostrov**

Romitů volá ohledně schůzky v Regionálním poradenském centru (spolu s p. Adámkem). Stručně - projekt možná stihnou zpracovat na klíč, ale bude

to stát 80 000 Kč a bude potřeba vytvořit 2 pracovní místa (na 5 let) Každý špás něco stojí a projekt „Bezbariérového centra Březiny“ se vyšplhal přes 14 mil. Kč!!!! Lidi, co tomu rozumí, říkají, že bychom to měli zkusit, projekt se jim zdá zajímavý. Horečně po telefonu dlouze komunikuju s Bořkem (hl. ekonom Junáka) Josém (tajemník Junáka), zpátky s Romanem.....

Musí to působit strašně komicky, protože jedu na kole do kopce a v jedné ruce mám mobil, přičemž se snažím co nejméně zadýchaně mluvit a mimoto i přemýšlet, kombinovat, rychle zvažovat možné varianty...pochopitelně se občas dívám za sebe, zda jsou všichni v pořádku a správně odbočit. Mám smíšené pocity. Víím, že budu muset jít do rizika špatného rozhodnutí

- 1) zaleknout se, projekt nakonec nenechat zpracovat a neřešit těch 80 000 na zpracování projektu SROP 3.1 na cca 14 mil. Kč - taková šance se ale nebude muset nikdy opakovat a díky mému špatnému rozhodnutí, se může stát, že Březiny takto relativně „snadno“ nezbudujeme
- 2) zariskovat a 80 000 si počítat s tím, že projekt vyjde a peníze se vrátí z toho velkého balíku peněz. Ale když projekt nevýjde, budu muset těch 80 000 vyřešit sám - vzhledem k nepřilíživé velké podpoře SRJ (střediskové rady) je to věc pochopitelná

Čeká mně dlouhá noc. Do 36 hodin musím učinit rozhodnutí.

Na kole jsme ujeli do středy 19:36 - 259 km !

Expediční jednotka - 1. 7. 2004

(Kecka) Ráno vyjíždíme 6:30 z Kateřinin. Irča nás vzala autem (Kecka, Kikina, Spídy), protože jela na Libavou dohodnout to, že budeme tábořit už od dneška na našem tábořišti. Cesta ubíhá rychle. Vjíždíme do vojenského prostoru a hledáme nějakého pana vojáka Maťu. Asi po návštěvě třech vojenských újezdů jsme se konečně dostavili tam, kam jsme chtěli. Naše samostatná jednotka : Kikina a Kecka jako ochranka a Irča, jako náš vyslanec, jsme zařídili významné dokumenty. Dojíždíme na tábořiště a už vidíme jak sa tu chystá snídaně(jakásy sýrová pomazánka s cibulí na chlebu) . Dazul nás pověřuje co máme dělat a odjíždí do práce a pro auto, kterým doveze věci potřebné k práci. Někomu práce šla a bavilo ho, a někdo se zas flákal a nic nedělal. V kuchyni jsme vydrhli desky, které jsou už krásně čisté a vydrhlé. Nechaly jsme to zaschnout a daly nový ubrus. Fialka a Budulínek zatím drhly do zlata naše kadibudky. Ogaři tloukli čtyrnožky na stany a Jeňa s Cipískem natahovali hadicu na vodu a dělali kryt na studnu. Hrabalo se seno a nosilo se v celtách, které jsou

zatím jako provizorní nůše. Náš sněm se poradil a rozhodnul, že se pokusíme postavit Tee – pee. Dali jsme se do toho a docela to šlo, a týpko stojí do teďka.

V klidu si tak hrabeme seno a zrazu sa rozprší. Zachvílu už přímo sype. Já mám mokrý batoh a prší do kuchyně. Všeci sa schováváme a čekáme až přestane pršet. Teď už je po dešti a pomalu vylézá sluníčko a my si povídáme. Taky jsme zjistili, že nad námi táboří Pardubice a né jak jsme si mysleli, že Olomouc. Přijíždí Dazul. Dovezl věci potřebné k táboření. Bedny, hangár, kola, lavory..... Až vyložíme všechny věci jdeme stavět hangár, nějakou

chvíli s ním zápasíme, ale zatím nepadá. Dazul nám vysvětluje jak sa snaží sehnat peníze na klubovnu, a fakt nic lehkého!!! Přijíždí náš kamarád Olomučák a sděluje nám pozvání na fotbal kdesi do dědiny, že ať přijdem. Po chvíli jdeme s Kikinou pro vodu, hledáme a hledáme, ale musíme se vrátit pro Spádyho, aby nám ukázal kde dal tu hadicu. Zatím večeříme a ležíme a jdem spat. Dobrou noc.

Expediční jednotka 2. 7. 2004

(Kikina) Vstáváme kolem osmé hodiny, mírně pomlácení a utahaní, jak jsme včera večer skládali ty tři metraky krajinek a desek. Všude možně na nohách a na rukách mám škrábance a su celá dolepená od smoly- doufám, že to dřevo k něčemu využijem, a že Světlušky budou mít police nejmíň metr krát metr, aby se jim tam vlezly všechny ty zbytečnosti, co s sebou vždycky tahají. Počasí není zatím nic moc, nad hlavou se nám honí mraky, ale na déšť to nevypadá. Ta šťastnější půlka z nás, teda v tuto chvíli ta, která nebyla na puťáku, snídá a ta druhá půlka- putovníci- jenom mlsně hledí. Dazul totiž slíbil, že přiveze jídlo, ale když včera v noci přijel, byl tak utahaný, že se ho nikdo ani neodvážil zeptat, cože dobrého bude k snídani. Každému bylo stejně jasné, že to jídlo nemá, protože ho prostě nestihl koupit. Chudáci jeho svěřenci teď budou muset čekat a hladit si břůšek, Jeňa bude muset sednout na svého koloře a jet do města něco nakoupit, aby neumřeli hladu. Zatím jsme ty, kteří chtěli, založili z našich skrovných zásob, protože bez snídaně se po ránu dost nerado pracuje...

Po snídani si rozdělujeme práci. Cipísek s Mátou půjdou dohrabat zbytek sena, které tu ještě zůstalo, Jirka s Chytrým půjdou dokopat odpadovku (která vlastně oficiálně vůbec neexistuje a nakonec se kope třikrát) a zbytek bude spínat a nahazovat cely na stany, abychom si už mohli alespoň my, co jsme tady, přestěhovat věci, a aby to bylo hotové, kdyby náhodou začalo pršet...

Spínám cely a pozoruju Budulínka, jak se hmoždí a snaží se přijít na to, jak se vůbec dají dvě tak zálučné věci, jako jsou kosočtvercové cely, spojit dohromady. Tváří se tak nešťastně, že nakonec jdu a pomáhám jí. Kecka chudák sama nahazuje spojené cely na

krokve, vždycky to na ňu zbude, protože má tu smůlu a je nejvyšší. Taky asi nemůže snést ten srandovní pohled, když se tam třeba já pinožím, vyskakuju půl metru a snažím se nějak nahodit cely na špicu stanu. Už je půl jedenácté a Jeňa s jídlem pořád nikde. Zjistila jsem, že se toho dá docela dobře využít jako donucovacího a postihového prostředku. Cipísek s Matesem totiž neustále rýpou do vosích hnízd a vymýšlejí různé způsoby, jak je co nejvíc rozdráždit. Teda, podle jejich slov se prý snaží je zlikvidovat a odvrátit tak globální nebezpečí. Už nevím,

jak je mám donutit, aby toho nechali a šli si po svojí práci, když mě napadne spásná myšlenka. „Cipísek s Matesem budou bez jídla a to až do odvolání.“ Ta hrůza v jejich očích se nedá popsat. Okamžitě popadli hrábě a tryskem začali dodělavat to, co měli dělat celé dopoledne. Za chvíli je u mě Mates, tváří se andělsky a ptá se, jestli už by ten trest nemohl být zrušený, když tak pěkně dělají a hudruje, že se nenechá okrádat. Samozřejmě nakonec najíst dostali, ale přetrpěli si horké chvílky, když se Spídy vrátil s báglem plným jídla...

Prší. Jako vždycky a jako obvykle. Naštěstí jsme stačili nahodit většinu stanů, takže v nich nebude mokro. Nejsou sice ještě všechny vypnuté, ale to se může dodělat večer, nebo i zítra. Odpoledne přijíždí Dazul s první várkou kol a pak ještě jednou s druhou a s nějakými táborovými věcmi. Nápravou dře o zem, jak je těžký. Vykládáme a ukládáme náradí, já s Keckou dáváme do pořádku zásobák a skládáme tam jídlo, pak pokračujeme ve vypínání stanů. Nadávám jak pohan, protože nemáme dost provázků a ty, co jsem dovezla já, už jsme dávno vypotřebovali. Do večera máme co dělat...

1. táborový den - 3.7.2004

(Pomněnka) Jeli jsme vlakem. Ve vlaku někteří i svačili a taky jsme si povídali. Museli jsme třikrát přestupovat z vlaku do vlaku. A taky na některém nádraží i dlouho čekat. Pak už jsme konečně dorazili a přijel pro nás Dazul. Jeli jsme autem namačkaní jako sardinky. Fanta našťěstí byl náš záchranář, protože jsme pořád padali. Dazul nás dovezl až k táboru. Vystoupili jsme aj s těžkýma batohama. Byli jsme už na táboře. Začali jsme si opravovat stany a vybalovat věci. A tak už to rychle ubíhalo dál a byl večer plný napětí, protože přestupovaly světlušky a vlčata. Popřáli jsme jim šťastnou cestu do další družinky a sedli jsme si k ohni a zpívali jsme písničky. V 10:00 byla večerka. Šli jsme se umýt a spát.

(Janina) V noci jsem se pořád budila a teď se probouzím se smíšenými pocity. Nechci se těšit, ale nejde to, zároveň mám strach, aby to dneska dobře dopadlo. V 7:00 jsme se sešli na zastávce. Děti, rodiče a my (Radek a já). Děcka mají v očích zvláštní výraz, taková směs těšení, radosti a smutku. I rodiče jsou tak trochu naměko, někdy sice děcka zlobí, ale 16 dní z domu je přece jenom dost. Chvíli jsme čekali na autobus, pak jsme vysedli na rozcestí a šli pěšky do Jablůnky na vlak. Tam se každý pochválil svojí oblíbenou hračkou, mečem, kostýmem.... Vlak přijel, my jsme nastoupili a rozjeli se na tábor. Cestou jsme přestupovali v Hranicích na Moravě – kde jsme si všichni nakoupili dobrůtky. Z Hranic do Suchdolu jsme jeli jen chvilku.

Zato s nepříliš příjemným prodávacem občerstvení. Ze Suchdolu jsem jeli do Budišova. Je to ta nejpěknější část cesty. V Budišově už na nás čekal Dazul. Namačkali jsme se s batohama do auta a to nás odvezlo až na tábořiště. Stany byly postavené, cely vypnuté, hangár postavený, no prostě expediční jednotka se činila, ale i tak na nás čekalo ještě spoustu práce. Něco jsme stihli ještě ten den. Například dodělat postele, poličky, rošty, vybalit si věci a ještě si zahrát i hry. První večer byl plný dojmů. Přecházely nám do družinek světlušky a vlčata. Ještě jsme si s nimi povídali a poslali je jejich rádcům, i slzička ukápla. Mimo to ještě vznikla nová 2. chlapecká družina – Štíří. Potom jsme si ještě chvilku zpívali a šli spát. Protože den byl náročný a plný zážitků. První den byl u konce ale čeká nás ještě dalších 15 dnů plných radosti, slziček, sluníčka i dešťů, ale hlavně kamarádství, které nám pomůže překonat všechny nesnáze a znásobí každou radost. A to je na táboře potřeba.

(Fialka) V nedělu je zvykem, že se vstává v 7:30. Ráno nás probouzí Mátův hlas, který řve:“ Budíček!!!“. S rozcvičkou se to moc nepřehánělo. Po vyčištění zubů a vanařoh nám z kuchyně voněla snídaně po rohlíčkách, salámu a rajčatech. Pak se dodělávaly táborové stavby. Silní chlápci postavili spolu s Radkem našu krásnou bránu. My žaby jsme přeložily desky. Další silní chlápci upevňovali most. Žížalky znovu nabarvily písmenka na bráně a Šneci měli službu. Na oběd měly být volí oka a brambory, a také, že

byly, ale jen s malým zpožděním. Pak byl odpolední klid. Šlo sa do tůňky. Pak se malovaly erby, dělaly ještě stavby. Hrála se trojnožka a další hříčky. Pak byla večeře, paštika s papriků, cibulů a chlebem. Chvíli se po nástupu ještě hrály hry a pak byla hříčka při které se po lese hledaly písmenka a v těch vyšlo, že se máme jít k tůňce a že tam uvidíme světlo, které nás dovede k meči Exkalibru. Světlo nás dovedlo k jezeru, kde vodní paní dala králi Artušovi meč Exkalibur. Pak vše zmizlo a šlo se spát.....

(Delfínek) Na druhém ranním nástupu jsme se dozvěděli, že si máme dodělávat stany. Pak jsme si zahráli pár her, např. buldoky, fotbal, trojnožku... Večer jsme hráli hru ve které šlo o to, že jsme si museli zapamatovat písmeno a číslo a musela nám vyjít věta, která zněla takto: „Dnes ve 22:00 hod. se u tůňky zjeví světlo, následujte jej, dovede vás k jezeru, kde spatříte bájný Exkalibur“. Ten Exkalibur se zjevil tak, že Jezerní paní vystoupila z vody a přišel tam Artuš, který si od ní vzal meč. Ten den byl supr...

(Dazul) Při dnešním oficiálním zahájení celotáborové etapové hry jsem si uvědomil, jako nikdy dříve, památný postřeh Jaroslava Foglara, že vůdce oddílu prožívá hru třikrát - poprvé, když ji připravuje, podruhé, když jí hraje a potřetí, když se o ní povídá. Přesně tak to bylo i když se připravovalo úvodní libreto „Boje o Excalibur“.

Radek s Kikinou a Keckou se mořili minimálně 2 hodiny nad scénkou, která trvala maximálně 5 minut. Ale výsledek byl dokonalý. Mlčenlivý dav přicházel ospalou půlnocí za tůňce ozářené desítkami svíček a pochodní. V oparu, nad líně tekoucí vodou Odry se jakoby vznášela královna (stála na šutru umístěném těsně nad hladinou řeky). K ní se za zvuku tiché a klivé keltské hudby brodil Radek, který za krále Aruše a žádal Jezerní bájný meč

...
Byla to chvíle, která asi

nikomu

stáli na Odry, jako s nádechem

okřikovat, aby lesní stezka zařezání. bájného

naprosto s vltou loučí k který se zvedal Kecka coby Jezerní pod hladinou řeky). muziky byl

nevymizí z paměti z přítomných. Nikdo nemusel nikoho byl tše, všichni byli e, pár metrů nad Každý prožíval tu tajemna po svém

hladinou chvíle a uvnitř ...

3. táborový den - 5.7.2004

(Judy) Tóny flétny nás probudily do přenádherného rána. Sluníčko nešetřilo svých sil a osušovalo tábořiště od ranní rosy. Klasicky proběhl nástup, na kterém nám sdělili dnešní program. Na dopoledne měla každá družina určený program. Žaby ještě dodělávaly sušáky u vody, Štíři a Šneci most a nástěnku a Světlušky a Vlčata se šli projít do okolní krajiny. My žížaly jsme si rozložily celtu na trávu a šly dělat ozdoby

a pouzdra z kůže. Po celou tu dobu bylo sluníčko na naší straně, ale jak naschvál po obědě, kdy byla zahájena etapovka se rozpršelo. Ale nikomu to moc nevadilo, všichni bojácně běhali po lese a bojovali s Mordredy a sbírali kousky erbů po lese. Jakmile etapovka skončila slunko opět vykouklo zpoza mraků. Všichni naskákali do tůňky, aby se osvěžili a umyli. V podvečer pak ještě probíhaly menší hříčka s čísly, která nás všechny znavila a poslala do spacáků.

4. táborový den - 6.7.2004

(Očko) Dnes jsme si udělali rozcvičku a umyli si zuby. Snídaně byla dobrá a musím pochválit službu. Začalo pršet a za 10 minut jsme měli nástup. Ten nástup byl krátký, né jako vždycky dlouhý. Pak jsme byli na duchovním povídání s Radkem. Irča nám rozdělila práci a pak jsme pracovali. Potom nám Dazul

řekl, že půjdem do Stříbrné štoly a do dračí jeskyně. Pak jsme měli odpolední klid, ale pršelo a pršelo. Pak jsme šli na etapovou ve které jsme skončili třetí a dostali jsme tři denáry. Radek řekl, že si máme obléct obleky z etapové hry a šli jsme na rytířské klání, které vyhrál Chytrý, potom jsme hráli hru o erb.

Dneska se Báře a Zubovi narodil syn Petr. Prý se narodil šestý v pořadí. Šestka má dneska první oddílové mimino!!! Rodičům blahopřejeme a malému Myšákovi přejeme hodně zdraví a pohody ...

5. táborový den - 7.7.2004

(Scooby) Jako každé ráno i dnes jsme vstávali v 7:00 hodin. Podle jedné knihy jsme měli také rozcvičku. Po rozcvičce jsme se šli umýt, abychom byli čistí a nesmrděli. Potom sa zapískala příprava na snídani. Následovala snídaně. Po kontrole stanů byl nástup. Poté se světlušky a vlčata vydali do Budišova na kolách. V Budišově jsme šli do takového obchodu se zmrzlinou. Nakúpila jsem si dobroty, jako každý jiný. Nakonec jsme jeli nazpět. Jak jsme dorazili

děti už byly po obědě a my jsme obědvali. Po obědě jsme se převlékli a šli se koupat. Potom následovala etapová hra. Dnešním cílem bylo porazit a získat od poražených co nejvíce papírků s jeho jménem. Já jsem porazila Tima a Týnu. Na konci jsme skončili poslední, ale nevzdáme se. Po etapovce byla svačina. Protože fotbal měl moc příznivců, tak se baseball nehrál. Po skončení fotbalu následovala večere. Následoval večerní nástup, večerka a jelikož jsem byla unavené, tak jsem usla.

6. táborový den - 8.7.2004

(Týna) Kikina hrála na flétnu, abychom zbudili ostatní. Na snídani jsme měli vánočku a kakao. Po snídani jsme měli prohlídku stanů a pak byl nástup. A pak Šneci a Štíři jeli na kolách do města. My jsme měli službu. Na oběd jsme měli rizoto. Pak byl odpolední klid, byli jsme ve vodě. Potom jsme si hráli s vodními pistolama. Potom byla etapovka. Byli jsme všichni v lese, byly tam prolézačky a museli jsme najít písmenka. Pak jsme šli do tábora. Na svačinu jsme měli oplatek. Po svačině jsme hráli člověče nezlob se. Pak jsme šli na večeři, byl rohlík a paprika. Pak byl večerní nástup. Pak jsme hráli hrníčkárnu. Potom jsme si šli lehnout.

(Janina) Byl to nejspíš čtvrtek. Chystal se večerní oheň, hrníčkárna a tušili jsme něco o přepadu. Chytrý za mnou přišel, jestli bych mu nepůjčila čelovku, aby prý mohl lépe běhat za přepadníkama. Já jsem mu ji samozřejmě půjčila, ale s tím, že mi dá svoji, abych si mohla taky posvítit. Pak jsme to tak nějak zamluvili a až při čtení lístečků jsem začala baterku postrádat. Kývla jsem na Ondru, jako že kde je ta baterka? A on mi odpověděl, že už ju nese a odešel. Tak jsem si četla a svítila. Po večerce jsme se rozcházeli do spacáků. My starší jsme ještě posedávali a postávali u ohně, když ke mně přišel Lukáš, jestli mu už vrátím tu baterku. Tak nevím jestli si ju Ondra pučil, aby mi mohli dát tu slíbenou baterku, a nebo fakt nevím, ale bylo to supr a srandu jsem z toho měli ještě na druhý den.

7.táborový den - 9.7.2004

(Dazul) Včera kolem půlnoci dorazili Miris a Spídy v doprovodu Fanty. Ráno se rozběhl normální táborový program. Už v průběhu snídani a před nástupem dvojka Miris a Spídy začala vypínat plachtu na spojovačce kuchyně a hangáru. Ihned po ranním nástupu začala velmi silná průtrž mračen a během pár minut byly kolem hangáru i 20 čísel hluboké loužičky, které zasahovaly i do hangáru. Obětavci vedení touto dvojkou začali v lejáku krumpáčem prokopávat stružky. Oddíl pokračoval v normálním táborovém programu

a Miris se Spídy začali dělat dřevo – stav k večeru – tolik dřeva v kuchyni za tento tábor ještě nebylo nachystané. Měl jsem z toho šílenou radost. Ne proto dřevo, ale pro to souznění duší, které mezi většinou starších členů oddílu existuje – je skvělé, že jsou situace, kdy se nemusí nic říkat a přitom se ví jak pomoci, jak být užitečný. Jsem za takoveto a podobné okamžiky v oddíle šíleně moc vděčný. Právě ony dělají atmosféru souznění, které se říká „oddílový duch“, „jedinečnost oddílu“ či tak nějak podobně.

**8. táborový
den
10.7.2004**

(Bára) Do nového dne nás probudil zpěv Kabátů od Šneků. Po budíčku jsme musely hned podstoupit Fialčinu rozcvičku. Na snídani jsme měli chleba s pomazánkou. Prohlídka stanů pokračovala hned po snídani. Na nástupu jsme se dozvěděli, co budeme dělat dopoledne. I přes déšť jsme dojely do Budišova, kde jsme se zastavily v potravinách. Potom jsme si ještě koupily točenou zmrzlinu a jely jsme zase zpátky do tábořiště. Na oběd jsme měly jenom chleba, protože na nás nezbyl. Ve dvě hodiny jsme místo etapovou dokončovali člověče nezlob se. Ve tři hodiny jsme měli se skauty z Pardubic domluvenou etapovou na kradení štítů. Po této docela dlouhé hře jsme šly chystat svačinu a po svačině se všechny družiny odebraly na nějaké předem určené místo, kde měly přenocovat. My jsme byly přímo naproti Štírům. Uvařily jsme si večeři, chvíli jsme ještě kecaly a potom jsme šly spát.

9. táborový den 11.7.2004

(Kikina) Ležíme s Keckou v hangáru a mlčíme. Je pozdě a mně se už zavírají oči, přesto se ale snažím být ve střehu. Čučím do tmy a přemýšlím, co udělám, až se tady někdo přežene přes tábor a ukradne sekeru i s hlídkou a přílehlým stožárem. Kecka vedle mě řeší asi jiný problém. Ve tmě a bez čoček nevidí ani vlastní nohu, natožpak nohu přepadníkovu. Ha, tu je ! noha! A tu druhá! Dvě nohy se plíží kolem hangáru a jejich majitel zřejmě netuší, že je sledován dvěma páry očí. I když jedny z nich si ho pouze domýšlejí do míst, kam mlčky ukazuje rukou. Nohy našlapují opatrně a sunou se zezadu kolem hangáru. „Kama půjdem?“ ptá se můj spolupes. „Mezi tyčky“ pravím zasvěceně a pomalu odkopávám spacák. Nohy se mezi tím přesunuly za naše záda. „Raz, dva, tři, teď!“ zařve Kecka a rychlostí blesku odhazuje spacák, aby nám nevadil v rozběhu. Jako jeden muž se proplete mezi tyčkami hangáru a s řevem běžíme za přepadníkem. Kecka ho obkličuje zprava, já zleva. Jásáme, jak nám to spolu pěkně jde. Ale přepadník nám hatí plány, asi se chudáček tak lekl, že se mu to trošku pomíchalo v makovičce, každopádně se rozběhl přímo k naší milé, zelené mrše. Když Kecka spatřila, že se řítí do záhuby, zpanikařila a běžela k němu, ale on to zjevně pochopil, jako útok

na svoji osobu, mocně se odrazil a hupsnul. Kecka ztuhla a mě vypadla píšťalka z pusy. Okamžitě jsem si propočítávala křivku jeho ladného letu a k mojí hrůze mi vyšlo, že nedohupsne. Dohupsnul. Ale bohužel přesně do poloviny mrchy. Žbluňklo to a zdola se vyvalily bubliny jako kopačky. Kecka zařvala“ on se topí!“ A tryskem přeběhla můstek přes bezedné zelené řahno. Přepadník se chvíli jen tak rochnil, nebo možná plaval, kdo ví, ale po chvíli se zdařile dohrabal ke břehu. Pak jenom tak stál a zaraženě civěl na svoje nohy. Asi je nepoznával, a ani se mu nedivím. Jestli před tím, no, příliš nevoněl, tak teď smrděl, jako rozčílený tchoř. Navíc někde v bahně nechal jednu botu a přestože by měla podle všech hydraulických zákonů aspoň chvíli plavat, nebylo po ní ani stopy. Asi chudák nevydržela smrtící smrádek mrchy, jenž přehlušil její vlastní smrad a nadobro utonula. Její majitel postával na cestě a pořád dokola mumlal: „Já jsem tady spad. Já jsme tady spad....“ „jůůůů a smrdíš“ poznamenala Kecka, aby ho odvedla od chmurných myšlenek. Nevím, jestli se jí to povedlo, ale způsobilo to, že se pohnul a byl schopný přejít přes lávku. Cestou se stále ohlížel, zda nespátří aspoň šňůrečku. Ale nespátřil. Jedna šedá ponožka zůstala navždy opuštěná....

10.táborový den - 12.7.2004

(Janina) Je pár dnů před táborem a já naposledy obvolávám doktory. Číslo jsem někde ztratila a tak volám na informace. První jsem si nemohla vzpomenout, jak že se to město ve kterém je nemocnice vůbec jmenuje. Pátrám v paměti a na konec mě napadne Vítkov. Paní na informacích mi číslo diktuje a ihned mi nabízí, že mi zmiňované číslo přepojí. Souhlasím a za chvíli to na druhé straně drátu zvoní. Čekám a jsem v šoku, že se ve sluchátku ozývá: "Psychiatrická léčebna Klokočov" Omluvila jsem se a urychleně zavěsila. Říkala jsem si, že šlo zřejmě o omyl a vytáčím číslo. Ze sluchátka se

opět ozve: "Léčebna Klokočov" Po krátkém rozhovoru konečně dostávám tel. číslo na nemocnici Vítkov. Paní na informacích zřejmě vytušila stav našeho oddílu a rozhodla se nás přejmenovat na „šestku Klokočov“, což se ujalo hned první dny tábora.

(Dazul) Tak - už je den po návštěvním dnu, odjeli všichni rodičové a vše se vrátilo zpátky do normálních kolejí. Přepady jsou snad za námi, první kontroly od vojska i skautské oblasti proběhly bez závad a Rytířské souboje nabírají na dramatičnosti....

11. táborový den - 13.7.2004

Kronika mravenčí rodiny (Pomněnka) Šli jsme na procházku do lesa. Najednou jsme viděli velké mraveniště a začali jsme je pozorovat. Pozorování mravenců se mi moc líbilo. Bylo to jiné než u člověka. Jeden mravenec stál na kameni a pozoroval jestli jich nikdo nechce přepadnout. Pak jsme jim dali nalámané kousky piškotů a jeden velký bonbón. Mravenci mají ve svém velkém mraveništi udělané menší dírky a těmi protahují piškoty a jiné dobré dobroty. Pozorování mravenců je velmi zajímavé.

(Žaby) Vyšly jsme z tábora hlavní branou a vydaly jsme se po cestě směrem k trojúhelníku tří cest. K trojúhelníku všech krutých bojů. Sešly jsme po cestičce vyšlapané udatnými bojovníky, obešly auto firmy Lachim. Pak jdeme do kopce naproti auta. Cesta nahoru byla velmi neschůdná. Zakotvily jsme u 6. stromu, který roste uprostřed řady. Vymýšlely jsme slova na „A“, poslouchaly jsme zajímavý zpěv ptáků, povídaly si o družinkách, viděly jsme rybáři, zajímavě spadlý strom, hrály jsme šiškovů válku, probíraly vtipy.

(Šneci) Právě jsme vyšli z tábora a vidíme jak pardubický oddíl hraje fotbal. Po pár metrech nás nějaký kluk oslovil ať si jdeme zahrát. A Cipísek řekl, že hrajem hru a začali spolu mluvit. Pak jsme šli cestou směrem k lesu, cestou Jerry chytl do ruky malou ropuchu a pak jí pustil. Už se nám nechtělo jít dál, tak jsme se usadili a bavili jsme se mezi sebou. Nakonec jsme se vrátili a pozorovali tábor, vymýšleli jsme plány, jak ukrást vlajku....

(Vlčata a světlušky) Zkrátili jsme si to přes Mrchu a tím jsme se dostali na cestu. Když jsme šli po cestě, dorazili jsme k místu, kde Dazule před rokem viděl Orla říčního. Pokračovali jsme až k jednomu pařezu, kde jsme počítali kolik mu bylo let (100). O kousek dál byla hromada klád. Na jedné dlouhé kládě jsme skákali po jedné noze, na další kládě jsme se přetahovali. Zkoušeli jsme převážít Pavlíka, převážili jsme ho, když jsme si na kládu stoupli všichni.

Nakonec Pavlík spadl z klády a pořád kulhá a Jehličí mu napadalo do ucha. Za zchátralým mostkem na který se napojily další tři cesty, jsme si zahráli starou indiánskou hříčku. Nejlepší byla Týna. Prošli jsme místem, kde asi před 50-ti lety stála vesnice. V kopečku jsme našli stopy od srnky a místo, kde si Jerry zlomil ruku. Pak jsme uviděli místo, kde tábořili nějakí trampové. Chtěli jsme se k nim dostat co nejbliž, ale někdo tam seděl. Plížili jsme se k nim a nakonec jsme zjistili, že to je postava, ale ze dřeva. Všechno jsme v bunkru prohledali ale nic jsme tam nenašli. O něco později (pořád v bunkru) jsme začali popisovat naši cestu. Pořádně jsme se u toho zasmáli. Protože vypadalo, že Dazul usnul, tak jsme mu chtěli vyzout boty a pak ho polechtat. Nevyšlo to, protože se probudil.

12. táborový den - 14.7.2004

(Janina) Je středa ráno, den začíná jako obvykle. Budíček, snídane. Potom už je ale všechno jinak. Dneska je totiž rádcovský den a tak my starší odcházíme na tajné - netajné místo, odkud je do tábora dobře vidět, ale nikdo nevidí nás a hlavně všechny slyšíme. Když jsme dorazili na místo a roztáhli cely, tak jsme zjistili, že po tak náročné cestě (místo je 5 minut od tábora), máme chuť na další snídani. Mám pocit, že jsme snídali asi tak 3 krát, a že se snídane pozvolna protáhla na oběd a svačinu. Čas ubíhal pomalu, a tak jsme si ho krátili čím to šlo: pexesoem, sbíráním a pečením hřibů, opékáním topinek, spánkem a vymyšlením blbin. Když přišel čas oběda byla jsem tak přejezená hřibů, že jsem si oběd nechala na svačinu po krátkém odpočinku – spánku. Přišlo na řadu plánování na příští rok a hlavně na zítřejší 13. den. Vymysleli jsme samé kraviny a hlavně jsme se přitom strašně nasmáli. Do tábora jsme se vrátili před večerním nástupem. Na nástup jsme šli bez krojů a stáli jsme bokem, jako obyčejná družinka černých ovcí. Večer byl slavnostní. Celý den byl ve mně takový zvláštní pocit – že by strach? Dneska se totiž skládal slib. Ke slibu šel Medvěd, Mátá, Fialka a já. Měla jsme strach, ale zároveň jsem se těšila, že teď už budu patřit do společnosti takových dobrých lidiček. Po slibu jsme se všichni sešli u

ohniště k zazpívání společné večerky a naší malé motlitbě. Ještě pořád jsme nic netušili, a tak jsme se spokojeně rozešli do stanů. Byl to veselý den, poslední na tomto táboře. Chtěla jsem se jít ještě napít a před kuchyní jsem potkala Radka. Řekl mi jenom: “Spídy je mrtvý, běž do hangáru“. Zůstala jsem stát a zírala jsem před sebe. V první chvíli mi vůbec nedocházelo, jak to myslel. V hlavě se mi honily různé myšlenky a v těch několika minutách než jsme došla do hangáru jsem si uvědomila, že to myslel vážně. V hangáru už byla Irča, Klíště a všichni ostatní, kteří už to věděli a Miris. Nevím, kde vzal tu sílu, aby sem za náma přijel, všechno nám řekl a ještě nás utěšoval, ale každopádně mu moc děkuju. Nevím, jak popsat to, co se odehrávalo potom, kolem nás a hlavně v nás. Tisíce otázek kdy, jak, proč???? A proč vždycky ti nejhodnější a nejlepší....? Z očí mi tečou slzy a v hlavě mám prázdno, pořád věřím tomu, že výjdu před hangár a on tam bude stát opřený o kuchyň a řekne mi: „.....normálně, tomu bys nevěřila.....“ Nevěřím, pořád tomu nevěřím. Mám tě moc ráda Spídy a ty to víš, chybíš mi celý - tvoje ruce, smích a hlavně ty oči. Chybíš nám, hrozně moc! Spíme, nebo spíš ležíme v hangáru. Teď potřebujeme jeden druhého a každý každého.

13. táborový den 15.7.2004

(Janina) Dnešek měl být nejveselejším dnem tábora a je to den plný smutku. Po budíčku, jen hned nástup. Děcka tuší, že se něco stalo, jsou zamklé a zaražené. Vlajku nese na ramenou Miris, Chytrá, Judy a Kecka a vyvěšují ji tak, jak je smutným zvykem – na půl žerdi. Radka teď čeká těžký úkol, musí oznámit zbytku tábora co se stalo, a že zítra náš tábor končí. Hned po nástupu jdeme s Anitou oznámit tu

smutnou zprávu do vedlejšího tábora a odvolat odvetný fotbalový zápas, na který nikdo z nás nemá náladu a na který nebudeme mít ani čas. Je potřeba zbořit a uklidit tábor a tak nás čeká hodně práce. Dopoledne uběhlo na to všechno docela rychle a v klidu. Horší to bylo potom. Klíště, Irča, Radek, Chytrý a Miris odjeli domů za smutnými povinnostmi a na táboře jsme zůstali ze strašících jenom samé ženské: Kikina, Kecka, Anita a já.. Když jsem naposledy zamávala odjíždějící auto, měla jsem pocit, jako by mi nohy přirostly k zemi. Každý krok byl těžší, myšlenka horší a minuta trvala asi hodinu. Pískly jsme pracovní nástup a snažily se rozdělit práci. Nikdo se do ní moc nehrnul, každý by si tak nejraději zalezl někam do rožku a nikoho a nic neviděl a neslyšel. Někdo to vyřešil tím,

že si vylezl na strom nebo se stočil do klubíčka ve stanu. Celé odpoledně jsme balili věci, sdělávali a skládali cely, uklízeli kuchyň, nástěnku...všichni se snažili být užiteční, ale čím víc se blížil večer, tím to bylo horší. Jak má člověk nebrečet a myslet na něco jiného, když jde tisíckrát přes most, který pro nás s ogarama postavil, když tisíckrát do zásobáku, který s Mirisem nadkryl, aby nám do něho nepršelo, když jde do kuchyně, kde vedle mě

ještě v neděli stál a smál se každému vtípu. Je všude, v každé věci, kterou vzal do ruky, v trávě po které mnohokrát prošel tak, jako my. Před týdnem jsme se těšili, že za náma přijede a on ještě s Fantů a Mirisem přijel, jako na zavalanou, zrovna při přepadu. Tak to bylo vždycky, byl tam, kde ho byla potřeba. Vzpomínky se honí v hlavě a nejde je zastavit, nevadí, všechny jsou veselé a milé, jako Spídy. Je konečně večer, konec dlouhého, nejdelšího dne. Stany jsou vyklizené, cely složené. Zítra přijede Radek a Dazul, aby nám pomohli a odvezli kola, věci a nás. Smutný den jsme zakončili malým ohněm, nebyl nijak slavnostní, ale byl to přece jenom poslední oheň na tomto táboře. Společně jsme si povídali a šli spát. Spíme s děckama v hangáru. Měli bychom se pokusit usnout, aspoň na chvíli.

(Dazul) Jsa o pár roků starší, nekopal jsem hrob prvně. Ale prvně jsem jej kopal za takových okolností, prvně jsem jej kopal spolu se svými nejbližšími přáteli, prvně jsem jej kopal kamarádovi o kterém jsem předpokládal, že on bude mezi těmi, kdo jednou budou kopat hrob mně.

Většina z nás přijela z tábora, ale dorazila i Gejitka a Taz, kteří oddíl před časem opustili. Ze Vsetína přijela Eve. Všichni jsme byli zase

Ve včerejších „Kravských rozhledech“ (Naše Valaško) vyšel na titulní straně článek o neštěstí v Kateřiněch - účastníci zmíněni v iniciálech.

Dnes netušíme, že se Spídy dostane na polovinu titulní stránky časopisu Jalovec 20.7.2004. Celá událost zde bude popsána relativně seriózně. Zpráva bude mít titulke „Zachránil dva životy a zemřel“.

spolu, tak jako dřív. Moc jsme toho nenamluvili, ale mám pocit, že jsme se zase všichni poznali o trochu víc ...

Stísněnou náladu nemohla rozehnat ani slivovica, kterou donesl Spídyho taťka. Prvně v životě jsem sám nabídl nepnoletému Fantovi a Chytrému alkohol ...

Hrob jsme kopali přes 6 hodin. Měl jsem pocit, jako by za těch pár hodin všichni přítomní najednou o poznání zestárlí. Už to nikdy nebude úplně stejné jako dřív.

14. táborový den 16.7.2004

(Kikina) Ráno nás probouzí sluníčko. Na zemi v hangáru leží pětadvacet schoulených postav, namačkaných těsně u sebe. Po té hrozné noci a smutném dni jsem se konečně trochu vyspala a v srdci mám aspoň trošku klidu. Moje první myšlenka ale přesto patří jemu...

Po snídani se všichni balíme, velcí pomáhají světluškám nacpat do batohu všechny ty nadbytečné a nepoužité věci, které celý tábor ležely netknuté v polici. Lojza sedí na zemi a zoufale pomalu si obléká ponožky, jeden hledá to a druhý zas tamto, kdosi našel cizí kšiltovku u sebe v batohu...Bývá to každý rok stejné. Ale nakonec se přece jenom všichni sbalí a může se začít sklízet oddílové vybavení. Já s keckou likvidujeme zásobák, Šneci vynášejí věci z nářadáku a skládají je do hangáru, Žízaly a Žaby dávají do pořádku kuchyň a ostatní uklízejí saunu a čistí celé tábořiště, aby na něm nezůstal ani jediný papírek nebo provázek. Při volné chvílce se někteří ještě tysajů mečem, dívám se, že toho za celý tábor ještě nemají dost. Okolo oběda už jsme všichni nervózní a netrpělivě čekáme, až se ozve rachot auta. Všechny věci jsou už uklizené a poskládané v hangáru, každý už jenom posedává, přemýšlí a hledí někam do neurčita...

Oběd mi moc nejede, nemám na jídlo ani pomyšlení. Jdu po rozježděné polní cestě směrem k táboru Pardubic a trhám kytičku z bodláků, čekanek a dlouhých stébel trávy. V duši mám podivný klid, o kterém vím, že je jenom zdánlivý a že mě zatím chlácholí slunce a vítr. Když ale kytičku svazuju bílými kvítky a pokládám ji na břeh tůňky u sauny, po které zbyla jenom díra plná kamenů, nemůžu se ubránit. Kecka je tady taky, a tak spolu sedíme u vody, díváme se na

lesknoucí se hladinu, ve které se odráží slunce a pláčeme. Je tady úplné ticho, krásné a zároveň zoufalé místo ke vzpomínkám. Jako bych ho pořád viděla všude a ve všem okolo. Až se sem vrátíme, určitě tady na nás bude čekat...Pokládáme kytičky na jeden kámen v hrázi a jdeme pomoci nakládat věci do auta, protože Dazul právě přijel. Věnoval mi to nejsmutnější podání ruky, jaké jsem kdy dostala. Za naprostého ticha a s podivným pocitem v duši svěšujeme vlajku, která se od této chvíle bude vždy vyvěšovat jako památka a vzdání úcty jednomu z našich přátel...

Cesta domů byla příšerná. V dobytčáku bylo vedro, tísnili jsme se mezi hrnci, hangárem a dalšími věcmi, každý se snažil udržet zavřené oči, ale stejně všichni mysleli na stejnou věc, i když o tom nepadlo ani slovo. Jedeme ještě do Kačic, kde na nás čeká Miris a Fanta, aby nám pomohli vyložit věci.

Říkala jsem si, že při příchodu domů nesmím plakat. Ale sotva jsem otevřela dveře, čekala mě otevřená konejšivá náruč a tak jsem to ze sebe pustila. Ulevilo se mi. Snažím se nějak připravit na zítřek. V 21:15 mi teprve začínají přicházet SMS zprávy, které mi na tábořiště nedošly. Mezi nimi je i ta, kterou posílal Dazul 14.7.: Včera v odpoledních hodinách zemřel ve věku 18 let Spídy z kateřinické Šestky...

15. táborový den 17.7.2004

(Dazul) Doposud nikdy jsem nepřemýšlel tolik nad tím, zda a jak o Spídyho smrti mluvit, jak ji zachytit na naši vývěsce v našem Šestáku, ... Drtivá většina z nás od nejmenších po nejstarší jsme prošli jedním z nejtraumatičtejších zážitků svého života. A jsou věci o kterých by se snad ani psát nemělo, protože zavání hyenismem. Ale na druhou stranu se přece nemůžeme tvářit, že se nic nestalo. Stalo. A všechny nás to strašně poznamenalo. Někdo to na sobě dá znát víc, někdo míň. Ale je to v každém z nás. Takže tady je 17. den letošního tábora.

(Kikina) Den Dazulových narozenin a Spídyho pohřbu. Jaký paradox!

Ranní slunce slibuje horký den, nebe je čisté a modré, všechno kolem září a zpívá. Jenom já pláču, připadám si jako hromádka popela, zoufale a bezútěšně. Jdu do květinářství, abych si vyzvedla objednanou kytici bílých karafiátů. Lidé se na mě usmívají. Prodavačka mlčky váže kulatou kytici a já mám stažené hrdlo. V rádiu hraje Mozartova Malá noční hudba a prodavačka mlčky uvazuje černou stuhu. Když už mi připadá, že to nemůžu dál snést, konečně mi podá hotovou kytici. Loudám se domů a nevidím, kam šlapu.

Maminka mi žehlí kroj, pečlivě skládá všechny kapsy a obřadně rovná šátek. Připadám si jako ve snu, ze kterého se nejde probudit...

V klubovně už je plno lidí, někteří jsou už v kostele. Je tady Klíště, Radek, Verča, Kecka a Fijalka. Pláče, protože už se na Něho byla podívat. Zvedá se mi žaludek. V kostele si zabíráme místa ve vedlejší místnosti, kde se obvykle schází nedělní škola. Přímo proti mně stojí otevřená rakev, bílá, v záplavě bílých květin. Okolo stojí rodiče a pláčou. Stojím ve dveřích a je mi špatně. Kdosi se mě ptá, jestli se jdu na Něho naposledy podívat, odpovídám,

že jdu, ale všechno ve mně se brání. Chytám se Kecčiny ruky. Nakláním se nad Ním. Ve tváři má úsměv, mezi rty mu vykukuje zub, jako pokaždé při úsměvu. Zdá se mi

spokojený. Nechápu to. Kecka pomalu přikládá ruku na Jeho slibový odznak. Dál už to nemůžu snést. Stojím s Keckou na rohu schodů a poslouchám zvony. „Je to jako jeho srdce,“ šeptá Kecka s pláčem. „Bilo pro nás,“ odpovídám jí a v krku mě pálí slzy a pocit hrozné nespravedlnosti. Pár metrů ode mě stojí Fanta, opírá se o zeď a v ruce muchlá bílý karafiát. Ten pohled mi trhá srdce, jeho slzy mi pronikají do

duše a chvějí tou nejzapadlejší strunou. To se snad nedá vydržet. Bože, proč On? „Milovali lidi, skály, slunce a vítr a my jsme milovali jeho...“ čte Dazul moje vlastní slova a já...

Bylo to jako ten nejkrutější sen v mém životě. Obřad, přenášení bělostné rakve na hřbitov, spouštění do hrobu za tónů Večerky, zakopávání hrobu a Fantův stříbrný řetízek dopadající na rakev. Nikdy mi nebylo tak prázdno. Pocit úplného konce, neschopnosti vstát a zase jít. Modré, čisté nebe, slzy na rameni a skelné oči přátel. A v srdci díra, pomalu se zaplňující vzpomínkami...

(Dazul) My skauti si mezi sebou tykáme a oslovujeme „bratře“ nebo „sestro“. Pro leckoho je oslovení „bratře“ nezbytnou formalitou patřící ke koloritu skautského života.

Jsem přesvědčen, že u Jana, kterému se v oddíle málokdy řeklo jinak než Spídy, každý z nás poznal pravou podstatu tohoto oslovení. Pokrevní sourozence si vybrat nemůžeme, své kamarády si ale vybíráme sami.

Pokud v takovém kamarádském společenství existuje i jakési souznění duší, vznikají mezi námi - bez ohledu na věk - vazby vpravdě sourozenecké. A pokud ještě k tomu souznění duší připočtu skutečnost, že jsme leckteří se Spídy byli za těch skoro 8 let stejně či několikanásobně více než se svými skutečnými sourozenci a k tomu to nekonečné množství intenzivních zážitků, dostává ono oslovení „bratře“ význam, který je slovy obtížně sdělitelný. Ale více než slovy se v takovémto bratrství hovoří srdcem a činy. Každý kdo jej dobře znal ví, že přesně takto Spídy hovořil.

Spídy pro mě vždycky zůstane skutečným mladším bráchou – a vím, že pro ostatní z nás taky.

Jsmo nesmírně hrdí na to, že jsme se, po více než třetinu jeho života, s ním mohli hřát u jednoho ohně, ležet s ním pod jednou celtou. Že jsme mohli propotit trika při výstupech na vrcholky hor, viset s ním na jednom laně a jít z jednoho esusu. Že jsme se mohli dělit o poslední hlt vody, plout na jedné lodi - prožívat naše malá vítězství, ale i společně přiložit ruku k dílu všude tam, kde to bylo potřeba a naše síly na to stačily. Spídy byl vždycky mezi prvníma.

Vyrostl v mladého muže, který se stal pro členy své družiny vzorem. Kluci napodobovali jeho hlášky i činy. Dokázal nás všechny nadchnout, dokázal nás pořádně rozesmát.

Vím jistě, že kdyby Spídy skautoval v oddíle legendárního Jaroslava Foglara, stal by se určitě předobrazem některého kladného hrdiny z foglarových knih.

Kousek z něj zůstane v každém z nás.

(Kikina) Vzpomínám na tento krásný, barevný a jasný podzim, kdy jsme poprvé jeli na Dynčák. Tenkrát jsme ještě pořádně neznali jeden druhého a každý si žil tak trošku ve vlastním světě. Bylo mi 14 a taky jsem měla takový svět do kterého jsem utíkala.

Oddíl se pomalu rozrůstal a my jsme hledali cestu ke svým srdcím. Tam na Dynčáku to hledání začalo, a jak roky plynuly, bylo stále intenzivnější. Tehdy mu bylo 12 a i on měl svůj malý svět. Hledal ho v korunách stromů, ve skalách, v zurčení potoka, šumění trávy. Byl malý, nejistý a nenápadný, ale už tehdy jsem mu začala rozumět. Odkrýval mi své srdce, vyprávěl mi o tom jak má rád lesy, skály a západy slunce o tom že moc rád vaří, o tom, jak si hraje se psem. Později jsme si na nekonečných nočních hlídkách povídali o víře, přátelství a touze být lepší.

Miloval lidi, tak jako miloval stromy, ptáky, vodu, slunce a ticho. A my jsme milovali jeho.

Teď tady sedím na táborovém mostku, přes který jsem přešla snad tisíckrát a který on pro nás postavil. Pořád ho vidím, jak leze po chatrné střeše kuchyně a napíná na ni celtu, pořád ho vidím, jak mu se spacáku čouhají kudrny.

Když jsem s ním byla na posledy, hráli jsme velké lidské „Člověče nezlob se“ - přehodil si mě přes rameno a smál se, že mě vyhodil těsně před domečkem. Kdybych věděla že je to jeho poslední dotek, kdybych věděla, že ho vidím na posledy, kdybych ...

Kdybych mu aspoň jednou za tu dobu řekla, že ho mám ráda a že mi na něm záleží. Teď můžu jenom doufat, že to poznal sám, že se s námi cítil dobře a v bezpečí, stejně jako my s ním. Nelituju ani jediné chvíličky, kterou jsem s ním mohla prožít - a nemůžu mu to už říct.

Spídy chybíš mi. Tak moc mi chybíš. Vím, že bys nechtěl, aby jsme plakali, ale nejde to.

(Kecka) Slova nejsou skutky. Byl v našem životě srčicím vodopádem rozveselujícím okolní les. V našich srdcích je stále. Vlajka na půl žerdi se mihotá ve větru, jako by mluvila k nám jeho ústy. Cítím na nohou jeho přítomnost všude kolem sebe, i když není mezi námi. V mém srdci a v mých očích tu pořád je. S ním byl život jasnější, plný jiskry a chuti do života. Nikdy se ničeho nebál, šel všude po hlavě a za svou dobrotu zaplatil životem. Děkuju Jěno, že jsem tě znala těch pár společných let.

(Fijalka) Spidy byl a v našich srdcích stále je hodný, laskavý a obětavý člověk a skaut. Hodně skautů by si z něj mohlo vzít příklad, jak svůj život nasazoval za ostatní, jak v Čechách pomáhal po záplavách a hodně jiných činů, které vykonával ho šlechtí. Rozhodně mě bude chybět jeho budíček, jak zpíval píseň Šaman a celá Libavá stávala do krásného rána. I když s ním zpívali i chlapci z jeho družiny nikdy to nebude znít od Chytrého, Fanty a toho nejmenšího Šnečka Cipíška, jako od něj. Na celém světě snad nebyl člověk, kterého by Spidy nerozesmál. Spidyho měl každý v oddíle rád jako svého vlastního bratra a když si každý nechá ve svém srdíčku vzpomínky na něj tak s námi bude pořád.

16. táborový den 18.7.2004

(Kecka) Ráno vyjíždíme v hojném počtu. Jedeme dvěma auty (červeným a bílým) Lachimem. Cesta je jako vždy dlouhá a ještě horší v dobytčáku. Konečně dojíždíme na tábořiště kde nás čeká hodně práce. Hned se jdeme podívat na kuchyň kde nacházíme nějaké cyklisty, kteří hajali pod naší celtou v naší kuchyni. Hned se spakovali a odjeli. Sebou jsme si dovezli frgále a taky meloun, který sa nám rozplácl v prasečáku o dveře, když jsme zastavovali. Jdeme na to: ogaří zdělávají celtu a zbytek jde na podsady, které sa musíja nanosit do auta a odvést ke Krakonošovi. První várka je hotová a jedem. V ivecu sa vezů podsady a v transitu sa vezem my. U Krakonoša vyskládáváme podsady na

hromadu, tak jako každý rok. Letos jsme tu měli i dvě atrakce: Mega skluzavku, kterou si oblíbili ogaři a houpačku, kerou si zamilovala Kikina a málem nám sní odletěla do vesmíru. No a zase zpět pro druhou várku. Cestou nám oddělávají ohradníky naše komanda (Radek a Tuček) přičemž Tuckovi naše auto ujíždí a tak musí jet druhým. Nakládáme druhé auto, doděláváme poslední úklidové práce a těšíme se domů, ale radost nám kazí Dazul, když jde na hodinovou návštěvu do vedlejšího tabora ne a ne ho z tama dostat - v krizi už na něho troubíme autem. Sláva Dazul přichází a frčíme zpět. Na konec se ještě loučíme s tábořištěm které uvidíme zase za rok...

Toto číslo ŠESTÁKU
je určeno pro:

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít na
<http://sestka.skauti.cz> (sekce ČASOPISY).